

i Virkeligheden virker. Disse Spørgsmaal foreligger imidlertid ikke i Forbindelse med Lovforslaget, som alene angaar Styrelsen, og en Forandring paa disse Omraader vilde vel for øvrigt ogsaa meget vanskeligt lade sig gennemføre. Men Vidtløftigheden gentager sig i Statsbanernes Forhold til Ministeriet. Som rimeligt er, har Ministeriet i det Reglement, der er udfærdiget, paabudt, at en Række vigtige Spørgsmaal skal forelægges Ministeren til Afgørelse, og derhos skal der forelægges for Ministeren de Sager, som Ministeren i øvrigt forlanger forelagt for sig, hvilket altsaa vil sige, at Ministeren faktisk har forbeholdt sig at tage Bestemmelse i et hvilket som helst Anliggende. Denne Ordning kan i og for sig være rimelig nok i sit Princip, eftersom det parlamentariske Ansvar i alle Enkeltheder paahviler Ministeren. Men den bliver selvfølgelig upraktisk, hvis Ministeren foruden de meget vigtige Spørgsmaal ogsaa forlanger sig uvigtige Spørgsmaal forelagt i stort Omfang, og saaledes har Forholdene udviklet sig. Men ikke nok hermed. Spørgsmaalene afgøres ikke umiddelbart af Ministeren overfor Generaldirektøren, men indsendes skriftligt af Generaldirektionen til Ministeriet, hvor de behandles i Departementet, der hertil har et særligt Kontor for Behandling af Statsbanesager. Det siger sig selv, at naar Sagernes Antal er stort og deres Betydning i mange Tilfælde ringe, ekspederes de hyppigt af Departementet uden at blive Genstand for Ministerens Afgørelse, og de Sager, som forelægges for ham, bliver refereret for ham ikke af Statsbanernes Generaldirektør, men af Ministeriets Departementschef, hvis Indfyldelse saaledes i høj Grad bliver betydningsfuld. Forholdet bliver saaledes i Virkeligheden, at Generaldirektionen ikke blot staaer under Ministeren, men ogsaa under Ministeriets Embedsmænd, og Sagerne bliver Genstand for en dobbelt Behandling. Det direkte Samarbejde mellem Ministeren og Generaldirektøren maa indskrænke sig til de Tilfælde, hvor den ene af dem udtrykkeligt forlanger en personlig Samtale om Forholdene.

Hele dette Forhold foreslaar Udvalget at man skal ændre saaledes, at Generaldirektøren fungerer umiddelbart under Ministeren og selv forelægger ham Sagerne, og i det foreliggende Lovforslag er dette Synspunkt, som for øvrigt ogsaa er tiltraadt af Generaldirektionen, gennemført. Der er altsaa faldet et Mellemlid bort, og derved vil samtidig en Mængde

Smaasager, som det er umuligt at en Minister skal have Interesse og Ansvar for, blive afgjort af Statsbanerne. At selvfølgelig ikke hele det ministerielle Jernbanekontors Arbejde er overflødig, er en Sag for sig, men den Fordel, man skulde opnaa ved Ændringen, er, at det Arbejde, der udføres i det ministerielle Kontor, for saa vidt det er nødvendigt, kan overføres til Statsbanernes egne Kontorer.

Den nuværende Generaldirektion bestaar af Generaldirektøren og 4 Afdelingsdirektører, en Trafikdirektør, en Bandedirektør, en Maskindirektør og en Regnskabsdirektør. Generaldirektøren er Direktionens Chef og leder dens Forhandlinger, men hvis der ikke er Enighed om en Sag, saa finder en Afstemning Sted, og det kan f. Eks. ske, at en Beslutning tages imod Generaldirektøren, som dog derefter kan indanke Sagen for Ministeren. Dette System indeholder den Fare, at hver af Afdelingsdirektørerne uvilkaarlig vil komme til at lægge Vægten paa at fremme sin Afdelings Interesser i Forhold til de øvrige Afdelinger. Specialister, som de er, vil det let komme til at skorte dem paa Forstaaelsen af Helhedens Interesser, og navnlig vil det være fristende for en Tekniker at lægge overvejende Vægt paa den i teknisk Henseende mest fuldkomne, den for hans Afdeling mest flatterende Løsning af et Spørgsmaal, medens det økonomiske, som varetages af andre, let for ham skydes i Baggrunden. Der er intet forkert i, at de forskellige Synsmaader skal bringes frem, men Sagens Afgørelse bør sikkert træffes af den ene, som giver Specialisterne Adgang til at bringe deres Synsmaader frem, og som sidder inde med alle Hensyn og hele Ansvaret. Specialisterne bør sikkert ikke have Stemme ved Afgørelsen, og allermest betænkeligt vil det være, at ogsaa de Specialister, som Sagen ikke sorterer under, deltager i den paagældende Afstemning. Dette vil alt for let medføre, at der slutes Kompromisser og slutes Aftaler, hvorved hver faar sit, og som heller ikke Generaldirektøren vil have let ved at holde sig udenfor. Jeg indrømmer, at disse Bemærkninger har en noget teoretisk Karakter, men jeg vilde ikke finde det rigtigt at anstille Undersøgelser over, hvorledes Forholdet faktisk har udviklet sig, og det vilde formentlig ogsaa have sine Vanskeligheder og maaske kræve Forudsætninger, som jeg ikke er i Besiddelse af.

Men ved Siden af de Vanskeligheder, den nuværende Ordning frembyder for en